

Arrest

nr. 263 206 van 28 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Turkse nationaliteit, huwde op 2 februari 2018, in Turkije, met Mevrouw I. M., van Nederlandse nationaliteit en met verblijfsrecht in België.

Hij diende op 21 februari 2019 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, met het oog op de gezinshereniging met zijn Nederlandse echtgenote. Deze aanvraag resulteerde op 20 augustus 2019 in een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied

te verlaten. Verzoeker stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoeker diende op 13 november 2019 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw met het oog op de gezinshereniging met zijn echtgenote.

Verzoekers echtgenote beviel op 13 december 2019 van een zoon, waarvoor verzoeker op 11 januari 2020 een aanvraag tot erkenning deed bij de ambtenaar van de Burgerlijke Stand Antwerpen (Deurne).

Op 19 februari 2020 stelde de ambtenaar van de Burgerlijke Stand Antwerpen (Deurne) verzoeker in kennis van de erkenningsweigering. Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de familierechtbank.

Op 20 april 2020 resulteerde de aanvraag van 13 november 2020 in een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten die door verzoeker niet werd aangevochten.

Op 11 mei 2020 werd een onderzoek schijnhuwelijk opgestart.

Verzoeker werd op 19 oktober 2020, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Hij vocht deze beslissing niet aan in rechte.

Verzoeker diende op 16 februari 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die na negatieve woonstcontrole door de stad Antwerpen, niet in overweging genomen werd.

Verzoeker maakte op 22 juni 2021 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Diezelfde dag werd in zijn hoofd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen.

Ook op 22 juni 2021 werd hem een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : I.

voornaam M.

geboortedatum : (...)1992

geboorteplaats : Aksaray

nationaliteit : Turkije

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.06.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes aanvraag voor gezinshereniging in functie van zijn in België wonende Nederlandse echtgenote (M. I.), ingediend op 13.11.2019, werd op 20.04.2020 geweigerd omdat Mevr. I. zelf al in februari 2020 verklaarde dat er geen samenwoning met betrokkene was; dat het huwelijk een schijnrelatie was die enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voor betrokkene en niet op het ontwikkelen van een duurzame relatie. Om die reden zette Mevr. I. ook de erkenningsprocedure van het op 13.12.2019 geboren kind, M. E. stop. De Burgerlijke Stand van Antwerpen weigerde dan ook op 19.02.2020 de erkenning van het kind door betrokkene te akteren.

Betrokkenes aanvraag van 16.02.2021 tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, werd na meerdere negatieve adrescontroles door de Stad Antwerpen afgesloten met een beslissing niet-inoverwegingname. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.10.2020 dat hem op 10.11.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Ten laste van betrokkene werd door de PZ Antwerpen pv opgesteld voor criminele ontvoering van minderjarige (PV AN.40.LB.052104/2021), voor opzettelijke slagen en verwondingen (PVAN.43.LB.024020/2020) en voor bedreiging zonder bevel of voorwaarde (PV AN.45.LB.062336/2019). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in België twee vriendinnen te hebben die hij regelmatig zit, maar niet mee samenwoont. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze dames voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn aangehaalde partners, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de Illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Aangezien er geen samenwoning, noch een affectieve en duurzame relatie bestaat tussen betrokkene en Mevr. I., noch tussen betrokkene en het kind en aangezien betrokkene verklaart dat zijn hele familie in Turkije woont, kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Op de vraag waarom hij niet terugkeerde naar Turkije verklaarde betrokkene op 22.06.2021 dat hij op zich geen vrees heeft voor terugkeer naar Turkije, maar niet terugkeerde omwille van de aanwezigheid van zijn zoon in België. Betrokkene verklaarde verder dat hij niet aan een ziekte of aandoening lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Een mogelijke schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden aangetoond.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker indiende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 257 618 van 2 juli 2021.

Het annulatieberoep tegen diezelfde beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 263 205 van heden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid vreemdelingenwet.

Er wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De motivering stelt dan verder:

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

[...]”

Eerste onderdeel,

1.

Het opleggen van een inreisverbod wordt geregeld in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste en tweede lid als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uit gevoerd werd. ”

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Verweerder beslist vervolgens om een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In dit verband motiveert hij dat verzoeker voorwerp was van een schijnrelatie, dat verzoeker een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten op 19.10.2020 en dat verzoeker het voorwerp vormt van 3 PV's.

Verweerder stelt dat “gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. ”

2.

Artikel 74/11 §1 tweede alinea bepaalt dat zo “1°” en “2°” van dat artikel van toepassing zijn, het gaat om een maximum termijn van drie jaar.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval ” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat niet is voldaan aan de terugkeerplicht impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van driejaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

Er kan een inreisverbod van minder dan drie jaar worden gegeven. Drie jaar is een maximumtermijn.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.

Verzoeker stelt dat in zijn geval niet afdoende wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In het voorliggende geval ontbreekt evenwel een duidelijke, specifieke motivering waarom in het geval van verzoeker werd geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar.

De motivering die in dit verband is voorzien, komt in werkelijkheid neer op de vaststelling dat verzoeker een schijnrelatie zou hebben gehad om verblijf in België te bekomen, dat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerplicht en dat hij voorwerp vormt van 3 PV's en daarom geacht wordt de openbare orde te schaden.

Verzoeker stelt daaromtrent het volgende:

De verwerende partij stelt dat verzoeker het voorwerp zou vormen van een schijnhuwelijk en schijnerkenning.

Verzoeker stelt in eerste instantie dat gemachtigde zich hier volledig baseert op een eenzijdige verklaring van mevrouw I. Verzoeker heeft zich hier niet op kunnen verweren.

Verzoekers betwist dat er sprake is van een schijnhuwelijk en stelt dat het in zijn hoofde om een echte relatie ging en dat het kind zijn biologisch kind is.

Verzoeker stelt dat de problemen met mevrouw I. ontstaan zijn naar aanleiding van een dispuut over de aankoop van een woning.

Verzoeker wil in België blijven om zijn kind mee te kunnen opvoeden en te onderhouden.

Verzoeker heeft de intentie om de erkenning van het kind via het gerecht af te dwingen, alsmede het omgangsrecht met zijn kind.

Verzoeker raadpleegde reeds een advocaat in die zin. Er werd een verzoekschrift aanstelling voogd ad hoe neergelegd en de dagvaarding tot vaststelling vaderschap werd reeds opgemaakt (stuk 2).

Gemachtigde negeert dit gegeven volledig en neemt zonder meer de eenzijdige verklaring van mevrouw I. over in haar beslissing.

Gemachtigde baseert zich hier op een eenzijdige verklaring om te besluiten dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker stelt uitdrukkelijk dat hij wel degelijk een gezin wenst te vormen met zijn kind. Verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift verschillende foto's waaruit duidelijk blijkt dat het om een echte relatie ging. Uit de foto's blijkt zeer duidelijk dat verzoeker vanaf de zwangerschap van zijn echtgenote een zeer betrokken vader was.

Verzoeker stelt dat hij in België moet verblijven om de omgang met zijn kind af te dwingen. Hij dient hiervoor in eerste instantie een procedure tot erkenning van het kind te voeren. Hij heeft hiertoe de bedoeling en raadpleegde reeds een raadsman in januari 2021. De eerste stappen werden reeds genomen. Er werd een verzoekschrift ter aanstelling van een voogd ad hoe neergelegd. Er werd ook reeds een ontwerp dagvaarding tot vaststelling vaderschap opgemaakt (stuk 2).

In dat kader is zijn aanwezigheid in België aangewezen daar hij zich persoonlijk moet kunnen richten tot de rechtbank, en ook aanwezig moet zijn om een DNA-test te kunnen laten afnemen. Verder meent hij dat zijn verblijf in België noodzakelijk is om een effectieve omgang en relatie met zijn kind gerechtelijk te kunnen afdwingen en uitbouwen. Een belangrijk onderdeel is hierbij inderdaad de staat van vader van het kind. Hij kan die onmogelijk van op afstand uitoefenen.

Dat verzoeker reeds enkele maanden voor de bestreden beslissing de nodige stappen heeft gezet.

Dit blijkt ook duidelijk uit de regularisatieaanvraag van februari 2021 (stuk 3).

De beslissing is op dit punt dan ook niet afdoende gemotiveerd.

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting niet kan worden aanvaard als afzonderlijke motivering waarom voor het inreisverbod de maximumduur van drie jaar wordt bepaald (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

Het loutere feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering is geen reden om onmiddellijk de maximumtermijn van driejaar op te leggen.

Verwerende partij verwijst vervolgens naar drie PV's en leidt daaruit af dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Dit motief gaat niet op.

De verwerende partij baseert zich volledig op drie PV's bij haar inschatting van het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde.

Verwerende partij verliest daarbij uit het oog dat een PV niet hetzelfde is als een veroordeling door een rechtbank, na een onafhankelijk proces waarbij verzoeker zich kon verdedigen.

Het louter opmaken van een PV inzake beweerde gewelddelicten volstaat niet om hieruit een element van gevaar voor de openbare orde te kunnen weerhouden. Het vermoeden van onschuld verzet zich hiertegen.

Verzoeker hield steeds zijn onschuld staande.

Verzoeker werd nooit aangehouden of veroordeeld door een rechtbank. Verzoekers strafblad is tot op heden blanco.

De bestreden beslissing vermeldt geen veroordeling, maar baseert zich integraal op een aantal PV's.

Hierdoor gaat verwerende partij zeer voorbarig en onzorgvuldig te werk. Deze PV's hebben geen aanleiding gegeven tot een proces of veroordeling van verzoeker.

Het is dan ook onmogelijk om met afdoende reden te stellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

Verder stelt verzoeker zich de vraag hoe gemachtigde in staat is een persoonlijke gedraging af te leiden uit de door haar opgesomde PV's als deze niet eens aanwezig zijn in het administratief dossier.

Hieruit blijkt duidelijk dat verwerende partij nooit kennis heeft genomen van de inhoud ervan en zonder kennis van zaken stelt dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Dit is niet ernstig.

Gemachtigde kan onmogelijk op basis van de opgesomde PV's besluiten dat het gerechtvaardigd is om een inreisverbod met de maximumtermijn van 3 jaar op te leggen.

Een individueel onderzoek en een individuele beoordeling eigen aan de omstandigheden van het geval, zijn noodzakelijk, maar in casu afwezig, minstens geschiedde een onjuiste en onzorgvuldige beoordeling

De motivering waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar gaat niet op.

[...]"

2.2. De verwerende partij citeert in haar nota de motieven die werden gehanteerd voor het bepalen van de duur van het inreisverbod dat de duur van het inreisverbod

"Verzoeker toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij de overweging van het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Daarenboven betwist verzoeker niet het voorwerp te hebben uitgemaakt van drie PV's voor criminele ontvoering van minderjarige (PV AN.40.LB.052104/2021), voor opzettelijke slagen en verwondingen (PVAN.43.LB.024020/2020) en voor bedreiging zonder bevel of voorwaarde (PV AN.45.LB.062336/2019), waardoor hij geacht wordt door zijn gewelddadig gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, is het weerhouden van het schaden van de openbare orde verder niet gesteund op een loutere strafrechtelijke veroordeling, doch wel op zijn persoonlijk gedrag, wat door hem niet wordt betwist.

Waar verzoeker stelt dat hij onschuldig is tot de schuld wordt bewezen dient te worden opgemerkt dat hij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

"Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het "vermoeden van onschuld" is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het "vermoeden van onschuld" en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken" kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen." (RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

"Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling." (R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Er werd dan ook niet kennelijk onredelijk gemotiveerd dat, gezien de maatschappelijke impact van de feiten waarvoor t.a.v. verzoeker PV's werden opgesteld, verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er kan in dat opzicht ook worden verwezen naar volgende rechtspraak:

• RvV nr. 250 413 van 4 maart 2021

Verzoekende partij meent voorts dat het vermoeden van onschuld wordt geschonden, maar de Raad wijst erop dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Te dezen betwist de verzoekende partij niet dat

zij op 18 september 2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de drugswetgeving, noch dat zij voor deze feiten “mogelijks veroordeeld kan worden”

(...)

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing oordeelt dat de verzoekende partij “Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten (..) door (haar) gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

(...)Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij in casu een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

[...]”

2.3. Het bestreden inreisverbod werd opgelegd in toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarin het volgende wordt gesteld :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Verzoeker betwist niet dat hij geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg en evenmin dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitvoerde, zodat op grond van paragraaf 1, tweede lid, 1° en 2° een inreisverbod van maximum drie jaar kon worden opgelegd.

Overeenkomstig het eerste lid van de hiervoor geciteerde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Bij het bepalen van deze omstandigheden moet de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel respecteren. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

In de bestreden beslissing wordt er in eerste instantie op gewezen dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn in België wonende Nederlandse echtgenote werd geweigerd omdat mevrouw had verklaard dat er geen samenwoning meer was en dat het huwelijk een schijnrelatie was die enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker en niet op het ontwikkelen van een duurzame relatie.

De Raad stelt dienaangaande vast dat de bijlage 20 van 21 april 2020 -hoewel er inderdaad melding in wordt gemaakt van het feit dat de referentiepersoon zelf zou zijn komen aangeven dat het zou gaan om een schijnhuwelijk en dat zij de echtscheiding zou aanvragen- de aanvraag in wezen werd geweigerd omdat verzoeker haar niet langer verwoegde en dus geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Hoewel het niet langer verwoegen van de echtgenote het enige determinerende motief was in de voormelde beslissing, lijkt de verwerende partij in de bestreden beslissing vooral gewicht te willen geven aan het feit dat het zou gaan om een schijnhuwelijk; zo blijkt dat zij thans zelf benadrukt dat het ging om

een schijnrelatie *“die enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene en niet op het ontwikkelen van een duurzame relatie”*.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat er sprake is van een moeilijke relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote, en dat deze laatste nu eens te kennen gaf aan het bestuur dat ze twijfelde aan verzoekers intenties omdat er veel ruzie werd gemaakt en omdat verzoeker moeilijkheden zou hebben om zich in België aan te passen en de taal te leren en dan weer, nadat verzoeker terug was vertrokken naar zijn herkomstland, aan het bestuur had te kennen gegeven dat beiden hun relatie opnieuw op de sporen wensten te zetten en er een kind onderweg was, en daarbij vroeg om verzoeker een visum te verlenen voor zijn komst naar België, om uiteindelijk te melden dat ze beiden hadden besloten om uit elkaar te gaan. Het feit dat er onmiskenbaar sprake was van een turbulente relatie die uiteindelijk door beide echtgenoten werd beëindigd (cfr. de mail van 29 mei 2019 waarin verzoekers echtgenote aan het bestuur laat weten: *“Wij hebben besloten om uit elkaar te gaan”*) brengt echter nog niet met zich mee dat daaruit automatisch zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker bij het sluiten van het huwelijk niet de intentie zou hebben gehad om een duurzame relatie te ontwikkelen, doch het huwelijk uitsluitend zou gericht geweest zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De verwerende partij wijst er in haar nota op dat op 11 mei 2020 een onderzoek schijnhuwelijk werd opgestart, maar uit niets blijkt dat dit onderzoek heeft geresulteerd in de vaststelling dat het daadwerkelijk om een schijnhuwelijk zou hebben gegaan.

Derhalve kan verzoeker worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld waar zij zich heeft verlaten op eenzijdige verklaringen van verzoekers echtgenote zonder meer om te benadrukken dat verzoeker het huwelijk zou hebben gesloten met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet op het ontwikkelen van een duurzame relatie.

Verzoeker betoogt verder ook dat de verwerende partij verwijst naar drie PV's en daaruit afleidt dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij stelt onder meer zijn onschuld staande te houden en stelt zich de vraag hoe het mogelijk is om zijn persoonlijke gedragingen af te leiden uit de opgesomde PV's als deze niet eens aanwezig zijn in het administratief dossier.

Het vermoeden van onschuld belet niet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Evenwel moet de Raad, in het kader van zijn wettigheidstoetsing, kunnen nagaan of de overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat in het administratief dossier geen spoor te bekennen is van de vermelde processen-verbaal of enig ander administratief verslag dat een licht kan werpen op de omstandigheden en feiten die ertoe hebben geleid. Dit is nochtans onontbeerlijk om te kunnen beoordelen of de verwerende partij op deugdelijke wijze *“het gewelddadige karakter van deze feiten”* aan verzoeker kon toeschrijven, zeker nu uit niets blijkt dat deze PV's een verder gevolg in rechte hebben gekregen. Door het neerleggen van een onvolledig administratief dossier heeft de verwerende partij de wettigheidscontrole inzake de omstandigheden die werden betrokken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod onmogelijk gemaakt. De verwerende partij brengt in haar nota geen argumenten bij die daar anders over doen denken.

2.4. Nu moet worden geoordeeld dat de verwerende partij wat betreft de verwijzing naar de intenties van verzoeker bij het afsluiten van zijn huwelijk niet zorgvuldig tewerk is gegaan enerzijds, en de wettigheidscontrole onmogelijk wordt gemaakt voor wat betreft de feiten die hem ten kwade worden geduid anderzijds, kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij op zorgvuldige wijze de specifieke omstandigheden van het geval heeft vastgesteld. Het middel is in zoverre gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing;

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2021 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS